

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 381/2018
13.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић-Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Биљане Драгојевић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против јавних извршитеља, Београд, Немањина 22-26, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 11348/18 од 21.09.2018. године, са противном странком АА из ..., кога заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., улица ..., у предмету дисциплинске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 13.12.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Управног суда 22 У 11348/18 од 21.09.2018. године, тако што се тужба АА из ... **ОДБИЈА** и **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба АА из ... и поништено решење Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља број: 740-08-00510/2017-22 од 27.02.2018. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Ставом II диспозитива побијане пресуде обавезује се Министарство правде Републике Србије - Дисциплинска комисија за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља да тужиоцу – јавном извршитељу, АА из ..., улица ..., са седиштем у ..., улица ..., накнади трошкове управног спора у износу од 8.180,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац наводи да је погрешно закључивање Управног суда да је оспорено решење донето уз повреде правила поступка у смислу члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, као и да се из оспореног решења не може закључити на основу којих одлучних чињеница, којих доказа и применом којих прописа је тужиоцу изречена дисциплинска мера. Дисциплинска комисија је приликом одлучивања имала у виду тежину дисциплинске повреде, ранију неосуђиваност јавног извршитеља од стране Дисциплинске комисије и држање јавног извршитеља пред Дисциплинском комисијом, што је у оспореном

решењу наведено, због чега се не могу прихватити као правилни наводи из образложења побијане пресуде да тужени орган није образложио све околности које су цењене, а које су од утицаја на изрицање дисциплинске мере новчане казне, као и на њену висину. Такође, неосновани су наводи из побијане пресуде да се у списима предмета не налази притужба извршног дужника "ББ" ДОО 24.02.2017. године и записник о већању и гласању Комисије од 27.02.2018. године, јер је тужени орган приликом достављања одговора на тужбу доставио комплетне списе предмета суду. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи или укине побијану пресуду.

Противна странка АА није доставио одговор на захтев, иако је захтев уредно достављен на одговор његовом пуномоћнику - адвокату Николи Урошевићу из ..., према повратници у списима.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, из садржине оспореног решења и списка предмета произилази да је оспорено решење обухваћено битном повредом правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" 18/16) будући да, према оцени суда, оспорено решење не садржи разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа који је тужени извео ради утврђивања чињеничног стања, те прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива. Оспорено решење не садржи ни разлоге због којих нису уважени наводи тужиоца истакнути у његовом изјашњењу од 29.05.2017. године на притужбу од 24.02.2017. године, поднету од стране извршног дужника "ББ" ДОО у предмету извршења, у коме је тужилац као извршитељ поступао. Према оцени Управног суда, одлука у диспозитиву оспореног решења не произилази из образложења датог у оспореном решењу, јер образложење не садржи детаљно утврђено чињенично стање на основу кога се, применом материјалних прописа на које се тужени позвао, несумњиво може закључити да је донета правилна одлука у погледу утврђене одговорности и у погледу изречене дисциплинске мере јавном извршитељу. Управни суд је констатовао да се у списима не налазе докази на које се позвао тужени орган у оспореном решењу, и то: притужба извршног дужника Предузећа за ... "ББ" ДОО ... од 24.02.2017. године, записник о већању и гласању Дисциплинске комисије од 27.02.2018. године и пресуда Привредног суда бр. 8 Ипв (И) 134/2017 од 19.04.2017. године.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да се основано наводима захтева оспорава побијана пресуда.

Тужбом је оспорено решење Министарства правде Републике Србије, Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља број 740-08-00510/2017-22 од 27.02.2018. године, којим је одлучено да је јавни извршитељ АА, именован решењем министра правде број 740-08-00460/2013-22 од 05.11.2013. године за подручје Вишег суда и Привредног суда у Београду, са седиштем у ..., улица ..., дисциплински одговоран зато: што је по решењу о накнади трошкова од

28.03.2017. године у предмету ИИ. 1194/2016 неосновано обрачунао и наплатио накнаду за састављање два необразложена закључка сматрајући их образложеним у износу од по 100.000,00 динара, и то акта у форми захтева ИИ. 1194/16 од 24.11.2016. године којим је наложио Народној банци брисање блокаде рачуна извршног дужника и закључка ИИ. 1194/16 да је предузета последња радња иако наведени закључак није ни донео, чиме је поступио супротно одредбама Тарифног броја 2, алинеја 9, Јавноизвршитељске тарифе ("Службени гласник РС" 59/2016); што је по решењу о накнади трошкова од 28.03.2017. године у предмету ИИ. 1194/2016 на име накнаде за успешност спровођења извршења умањене за 25% у смислу члана 14. став 1. тачка 2. Јавноизвршитељске тарифе, неосновано наплатио износ од 25% од укупно наплаћеног износа од 871.911,31 динар, и тако поступио супротно одредбама Јавноизвршитељске тарифе, чиме је извршио дисциплинску повреду из члана 521. став 1. тачка 10. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 106/15, 106/16 - аутентично тумачење). Применом претходно наведених прописа, одредаба члана 528. став 2. тачка 2. и чл. 536, 538. и 540. Закона о извршењу и обезбеђењу, као и одредаба чл. 21. и 24. Правилника о дисциплинском поступку против јавног извршитеља, Дисциплинска комисија за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља изрекла је јавном извршитељу АА дисциплинску меру - новчану казну у висини две просечне месечне плате судије основног суда исплаћене у месецу који претходи ономе у коме је донето решење о новчаној казни, што представља укупан износ од 179.015,22 динара, коју је потребно уплатити на уплатни рачун јавних прихода у року од 15 дана од пријема ове одлуке.

Врховни касациони суд није прихватио становиште Управног суда да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16) је, поред осталог, прописано да образложење решења мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

У образложењу оспореног решења наведена је садржина захтева министра правде за утврђење дисциплинске одговорности јавног извршитеља АА, који је достављен Дисциплинској комисији, детаљно је интерпретирано изјашњење јавног извршитеља о наводима поднетог захтева, као и одбрана јавног извршитеља изнета на јавној расправи, а затим и чињенично стање које је Дисциплинска комисија утврдила на основу писмених доказа и списка предмета јавног извршитеља ИИ. 1194/16. Чињенично стање садржи опис свих радњи и аката које је јавни извршитељ предузео, односно донео, спроводећи извршење у наведеном предмету. У образложењу решења је наведено пет закључака које је јавни извршитељ тарифирао у предмету ИИ. 1194/16 и образложено због чега је неосновано обрачуната и наплаћена накнада за састављање два необразложена закључка у износу од по 100.000,00 динара. Такође су наведени разлози због којих је Дисциплинска комисија сматрала да је јавни извршитељ на име накнаде за успешност спровођења извршења неосновано наплатио 25% од укупно наплаћеног износа од 871.911,31 динар. Оцењујући да ли су у предмету ИИ 1194/16

правилно обрачунати и наплаћени трошкови извршног поступка, Дисциплинска комисија се позвала на одговарајуће одредбе Јавноизвршитељске тарифе, имајући при томе у виду целокупан ток поступка пред јавним извршитељем и његове наводе који се односе на спорно тарифирање. Следом наведеног, Врховни касациони суд сматра да је погрешно закључивање Управног суда да у оспореном решењу, па ни у захтеву за утврђивање дисциплинске одговорности јавног извршитеља, нису наведене све битне чињенице на основу којих би се на несумњив начин могла утврдити дисциплинска одговорност јавног извршитеља.

Поводом навода из побијане пресуде да тужени орган није образложио на који начин је на одлуку донесену у дисциплинском поступку утицало решење Привредног суда у Београду 8 ИПВ (И) 134/17 од 19.04.2017. године, Врховни касациони суд налази да тај недостатак образложења оспореног решења не може бити на штету тужиоца, овде противне странке, нити разлог за поништај оспореног решења. Наиме, наведено решење Привредног суда у Београду, које је донето по приговору извршног дужника на решење о трошковима јавног извршитеља од 28.03.2017. године, представља доказ да је јавни извршитељ у предметном извршном поступку обрачунао веће трошкове који падају на терет извршног дужника на име предујма трошкова за рад јавног извршитеља (351.500,00 динара уместо 101.800,00 динара) и на име накнаде за успешност спровођења извршења (1.025.151,31 динар уместо 512.575,50 динара), те је само могло потврдити оцену о постојању дисциплинске одговорности јавног извршитеља. У свом исказу датом пред Дисциплинском комисијом, који је интерпретиран у оспореном решењу, јавни извршитељ није оспоравао чињеницу да ће извршном дужнику морати да врати више наплаћене трошкове који су утврђени наведеним решењем Привредног суда у Београду.

По налажењу Врховног касационог суда, тужени орган је у оспореном решењу правилно утврдио дисциплинску одговорност јавног извршитеља АА за тежу дисциплинску повреду из члана 527. став 1. тачка 10. Закона о извршењу и обезбеђењу, због чега му је као дисциплинска мера правилно изречена новчана казна сагласно одредби члана 528. став 2. тачка 2. наведеног закона. За своју одлуку о врсти дисциплинске мере и висини новчане казне тужени орган је дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Наиме, јавном извршитељу је изречена најблажа дисциплинска мера за тежу дисциплинску повреду, изузев јавне опомене, и то у висини од две просечне месечне плате судије, иако новчана казна може износити и дванаест просечних месечних плата, што је образложено ранијом неосуђиваношћу јавног извршитеља и његовим држањем пред Дисциплинском комисијом.

Увидом у списе туженог органа, овде подносиоца захтева које је доставио Управни суд, супротно констатацији тог суда из побијане пресуде, Врховни касациони суд је утврдио да се у списима предмета, између осталог, налазе: записник о већању и гласању Дисциплинске комисије за спровођење дисциплинског поступка против извршитеља од 27.02.2018. године, решење Привредног суда у Београду 8 ИПВ (И) 134/2017, ИИ 1194/2016 од 19.04.2017. године, као и притужба извршног дужника "ББ" ДОО ... од 24.02.2017. године.

Врховни касациони суд је нашао да је због наведених разлога побијаном пресудом повређен закон, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што је о трошковима управног спора одлучио на основу члана 165. став 2. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 13.12.2018. године, Узп 381/2018

Записничар
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић